

BRAVO 4

FESTIVALOVÝ DENNÍK BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2019 10.6.
LIPTOVSKÉ KULTÚRNE STREDISKO LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ

SPOVEĎ

Keď túto „spoveď“ čítate, Belopotockého Mikuláš je už za nami. Toto číslo vychádza ex-post, no aj tak dúfam, že sa k vám dostane. Svoj priestor na prednej strane dostali všetci traja moji kolegovia a ja som veľmi rada, že sa dostalo aj na mňa. Chcem sa totiž, tak ako na slávnostnom ukončení mnohí, poďakovať a rozlúčiť.

Nie je tajomstvom, že moje city k divadlu v poslednom roku ochladli. Poznáte to, keď sa niečoho presýtite a venujete tomu strašne veľa času a jedného dňa nič. Už toho máte proste dosť.

Rok či dva bol náš vzťah len veľmi vlažný – ja som sem tam navštívila divadlo a divadlo ma sem tam prekvapilo, niekde kde by som ho nečakala. Do toho škola, práca, povinnosti, starosti. Mali sme na seba málo času a aj keď sme sa k sebe dostali, nejako to proste neklapalo. Často som nad ním rozmýšľala, ale pochybujem, že to bolo vzájomné. A kto vie. Možno sme len obaja vyčkávali na tú správnu chvíľu. A možno to proste chcelo čas.

A preto ďakujem za tento festival. Ďakujem za to, že sa nám tieto problémy s divadlom podarilo preklenúť. Vďaka vašim inscenáciám a zariadenosti, všetkej tej energii, ktorú do toho dávate a ktorou aj mimo dosiek dokážete naplniť foyery, chodby, námestia, route 66 či rotundu. Naša práca nebola ľahká ani jednoduchá. Ale stálo to za to. Stálo to za to, vidieť vás sedieť nad Bravo-m, čítať články, ktoré sme krvopotne do noci smolili. Stálo za to vidieť vás pousmiať sa nad našimi spisovateľskými úletmi, či miernymi gramatickými zaváhaniami. Dúfam, že sa sa vám rovnako dobre bude čítať aj posledné tohtoročné číslo. Ďakujem všetkým, s ktorými som tancovala, pila a smiala sa. Aj vďaka tomu bola únava tieto štyri dni až na poslednom mieste. Ďakujem vám všetkým za to, že Belopotockého Mikuláš sa pre mňa na štyri dni stal miestom, kde sme sa s divadlom znova našli. Zistili sme, že môžeme byť stále kamaráti aj keď z toho pravdepodobne už vážny vzťah nebude.

Aj keď, kto vie?

Rebeka Mikušová – redaktorka

Úplní cudzinci

Paolo Genovese
SDS Napíšte si výpoveď, Považská Bystrica
réžia: kolektív

RECENZIA

Úplní cudzinci

autor: Gabriela Paschová – porotkyňa

DSD NAPIŠTE SI VÝPOVEĎ z Považskej Bystrice priniesol inscenáciu Úplní cudzinci, ktorá vznikla na motívy filmovej predlohy. Autorom scenára a zároveň režisérom talianskeho filmu s pôvodným názvom Perfetti sconosciuti je Paolo Genovese. Film bol uvedený v roku 2016 a následne sa stal slávnym nielen v domácom talianskom prostredí, ale i v celej Európe. Bolo to najmä vďaka výbornému scenáru – príbehu partie dobrých priateľov, ktorí sa počas jednej spoločnej večere, po diskusii o mobilných telefónoch, dohodnú na hraní netradičnej hry. Film jedinečným spôsobom zachytil úsmevno-mrazivú atmosféru situácie, kedy odhaľovanie všetkých tajomstiev ukrytých v mobilných telefónoch vyvolá vášnivé emócie najbližšej rodiny a priateľov. Mobilný telefón – obrovský fenomén súčasnej spoločnosti je nielen dokonalým každodenným pomocníkom, ale zároveň našim najtajnejším a najosobnejším spo-

vedníkom. Voľba DSD NAPIŠTE SI VÝPOVEĎ siahnuť po adaptácii tohto filmu bola absolútne pochopiteľná. Avšak adaptovať film do divadelného prostredia je podľa môjho skromného názoru nesmierne náročná úloha. Film pracuje s prostriedkami filmovej reči, ktoré sú sa samozrejme odlišné od prostriedkov divadelnej reči. Najmä práca s detailom a strihom, odlišným spôsobom napomáhajú vyznieť myšlienke a hereckým výkonom. V prvom rade chcem teda oceniť odvahu pri voľbe predlohy a zároveň silu s akou sa súbor do adaptácie pustil. Avšak tento ambiciózny kolektív, bez režijného vedenia, nie je zatiaľ natoľko herecky disponovaný, aby nás, už vyššie spomenutá, úsmevno-mrazivá atmosféra filmu zasiahla aj v divadelnej podobe. Pretože práve tento typ filmu je postavený na bravúrnych hereckých výkonoch. Ďalej oceňujem spôsob, akým súbor pracoval s ďalšími divadelnými zložkami. Je to estetická nerušivá scénografia, pokus o prácu so svetlom, hudbou i zvukmi mobilných telefónov. V úzadí ostala kostýmová výprava, s ktorou by sa dalo omnoho viac pracovať.

REPORTÁŽ

OKOM BULVÁRNEHO REPORTÉRA:

Telefóny počas celého predstavenia neprestávali zvonit!

autor: Rebeka Mikušová – redaktorka

Prvé predstavenie posledného festivalového dňa. Ako unavená redaktorka si sadám do kresla v klubovej scéne domu kultúry a s redbullom (toto nie je platená spolupráca) v ruke si pripomínam, že to už musím vydržať a hlavne, nemôžem zaspáť!

Najväčší nepriateľ divadelného predstavenia.

Poznáte to. Sedíte, v napätí pozorujete príbeh, ktorý sa pred vami odohráva a zrazu, väčšinou v sekunde najväčšieho napätia, to príde: *Crrrrrn, crrrrn*. Inak tomu nebolo ani pri inscenácii DSD Napíšte si výpoveď z Považskej Bystrice. Tentokrát, ale prekvapivo priamo z radov hercov na javisku.

Úplní cudzinci ponúkajú pohľad do života a vzťahov štyroch dlhoročných kamarátov a ich partneriek. Máme možnosť sledovať ich počas jedného z pravidelných posezení. Avšak obvyklý priebeh večera naruší zaujímavá stávka.

Vyložte karty na stôl

Tvrdia, že pred sebou nemajú žiadne tajomstvá. A tak pristúpia na dohodu, že tento večer budú spolu zdieľať všetky prichádzajúce aj odchádzajúce správy a hovory. Tušíte správne. O prekvapenia a „novinky“ nie je núdzha. Vyložme teda telefóny na stôl. A presne to bol ten moment, kedy ma do seba inscenácia pohltila a až do samého konca ma nenechala vydýchnuť. Nebolo to zapríčinené iba pútavým príbehom, ale aj veľmi civilným a ľudským hereckým prejavom celého súboru. Neprijemné skupinové situácie, v ktorých sa isto nejeden človek z publika našiel boli vo veľmi rozumnej miere popretkávané mikropříbehmi jednotlivých

vzťahov / nevzťahov. Čím v konečnom dôsledku vznikol celistvý, zrozumiteľný, úsmevno smutný divadelný útvar.

Únava nedostala šancu

Napriek mojej počiatkovej únave sa hercom z DSD Napíšte si výpoveď podarilo vytvoriť javiskové dielo, ktoré ma úprimne upútalo. A po jeho skončení som zo sály odchádzala, napriek mojej láske ku krátkym formám, trošku sklamaná, že to netrvalo dlhšie. Bohužiaľ som ich nestihla vyspovedať a povedať im to osobne a tak pripájam krátky list:

*Drahý súbor,
hlavne si nepíšte výpoveď a robte ďalej to,
čo vás naplňa a baví. Robíte to dobre!*

*S pozdravom
Rebeka*

ODPOSLECHNUTO NA ROZBOŘE

inscenácie predošlého dňa

ANTIGONA V NEW YORKU

Znievske rado(šť)dajné divadlo,
Kláštor pod Znievom

Detektívna intuícia:

„Polícajná vysielacka nie je mobilný telefón, ale keď ten herec tam len tak stál, tak to bol super fór.“ – *Michal Baláž*

Ranná únava si pýta svoju daň:

„Chceš ísť teraz ty Gabi?“ – *Jozef Krasula*
„Ach, kľudne pochod.“ – *Gabriela Paschová*

Sebareflexia:

„To sekanie v javiskovej reči postavy ma spočiatku rušilo, ale po čase som si navykol. A vlastne... veď aj vy ste si museli zvyknúť na nás.“ – *Jozef Krasula*

JEDNA NA DRUHÚ

Art point teatro, Prievidza

Malinkatá prešmyčka v rannej únave:

„Tak som to napísal v bulletine (a nie programovej brožúre, pozn. redakcie), ktorí budete počuť.“ – *Dušan Vicen*

Nieto nad úprimné priznanie:

„Bol som zvedavý a to nielen preto, že som porotca a musím tu byť.“ – *Dušan Vicen*

Rétoricky kumšt:

„Ako tu môžete vidieť, sú tu obrazy ženstva. Čo tým chcem povedať? Bol som v galérii vo Viedni na výstave. Tie maľby boli celkom prosté. Cez oslí mostík sa dostávam k vám: ponúkate nám síce jednohubky a džúsiky a potom sa už s nami nehráte.“ – *Roman Gombarček*

PARTIA BRÚSIČA KARHANA

Divadlo Lahostajňa, Bratislava

Nostalgjáda nad stratenou minulosťou:

„Otvorila sa opona a mne už chýbal iba umakartový obruš.“ – *Jozef Krasula*

Šokujúce odhalenie!:

„Ja som fajšmeker dámskej obuvi, takže som si vaše pracovné bagandže úpenlivo všímal.“ – *Michal Baláž*

Bože, odpusť

Miroslav Filus / DS ČI-PR-CHA, Kremnica
réžia: Peter Luptovský

RECENZIA

Bože, odpusť

autor: Roman Gombarček – porotca

–

Kolkí z nás si už „pokecali“ s Bohom? A ako taký rozhovor asi môže vyzeráť, keď je priamo vašim nadriadeným? Podobu anjela na pol hodinu na seba prevzal Miroslav Filus, autor predlohy i herecký interpret monodrámy v réžii Petra Luptovského.

Práve objavovanie možností vzťahu medzi Stvoriteľom a jeho zamestnancom – anjelom, ktorý svojmu šéfovi skladá účet za svoje pôsobenie medzi ľuďmi – ma na tomto predstavení lákalo najviac. Insce-nátori svojho hrdinu umiestnili na prázdnu scénu s bielym štvorcovým paravánom, s ktorým herec v priestore operoval a ktorý som si sám chcel vizualizovať ako obláčik. Škoda len, že bol hranatý...

A rovnako hranaté, alebo skôr kostrbaté, bolo celkové poňatie inscenácie; napriek tomu, že herectvo Miroslava Filusa malo veľký potenciál a verím, že rovnako veľké možnosti (a nepochybne i ochotu) jeho

zdokonaľovanie. Tvorcov žiaľ nepodržal text a v neprospech celkového výsledku tiež pracovali inscenačné prvky, ktoré inscenácii uberali na nástoživosti a akcentovaní výraznejšieho posolstva (popisné a doslovné rekvizity a práca s nimi, použitá hudba atď.)

Mne najvýraznejšie chýbal bohatší charakter i motivácie postavy. Myslím, že práve vďaka dôslednejšej práci v tejto rovine by inscenátori mohli pokojne upustiť od neobratných zásahov do integrity a silnejšej atmosféry celkovej inscenácie. Preto navrhujem nevzdávať sa pokusov o tvorbu vlastných textov, ale viac pracovať do hĺbky a hľadať možné roviny v prípade predlohy písanej „na mieru“. Väčšie nároky na mnohvrstevnatosť, v tomto prípade jednej jedinej postavy, a (najlepšie improvizatívne) hľadanie možností a reakcií, ktoré postava môže ukázať, vedia byť nenáročnou cestou k väčšiemu zásahu.

Nie každý dnes verí na nadprirodzené bytosti. Ale keď si pomôžeš, človeče, aj Pánboh ti pomôže. A v budúcnosti ti možno pošle na pomoc i divadelného anjela strážneho.

REPORTÁŽ

OKOM BULVÁRNEHO REPORTÉRA:

Bože, odpusť...

autor: Zuzana Galková – šéfredaktorka

–

Povzdych, ktorý sa v slabej chvíľke vydral z úst aspoň raz v živote asi aj tomu najväčšiemu ateistovi. Ak Vám to príde málo pravdepodobné, či vyššie uvedená modelová situácia ako paradoxná, predstavte si, že tento povzdych zúfalstva, sa vyderie z úst anjela. Nuž, anjel a hriech je síce kombinácia, ktorá v kruhoch veriacich asi vzbudí nejaké to pohoršenie, ale v divadle automaticky vzbudzuje nemalé dramatické očakávania.

DS ČI – PR – CHA z Kremnice sa rozhodlo z tohto prirodzene dramatického pnutia ťažiť. Na festivalové javisko totiž priniesli príbeh anjela strážneho, ktorého „zopsuje“ objekt jeho služobnej povinnosti. Anjel sponedajúci sa Bohu zo svojich hriechov ponúka rovnako vzrušujúcu hereckú príležitosť ako tú režijnú. Aspoň, keď už sme

pri hriechoch, mňa táto predstavu skutočne divadelne „rajcuje“. Ale to si nechám na sposedň...

Miroslav Filus sa podobne ako jeho anjel ocitol v rozporuplnej situácii. Na jednej strane bol totižto autorom predlohy, z ktorej vznikla dramatisácia pre monodrámu Bože, odpusť, na strane druhej bol zároveň jej hlavným a jediným aktérom. S potešením možno konštatovať, že Filus vôbec nie je márný autor a ani herec. Jeho anjela ste za sympatických približne 20 minút mohli poľutovať, mohol sa vám zhnusiť a nakoniec ste s ním predsa len súcitili. Ja ako milovníčka krátkych foriem, som musela prekvapivo konštatovať, že inscenácii odohrávajúcej sa v rýchlym tempe by prospelo trochu spomaliť. Možno by totiž divák – keby miesto ČI bolo skôr PR, a mal tak dost času začal prehodnocovať aj nejaké tie vlastné prehrešky, a stihol sa poľutovať i zhnusiť sám sebe. Možno viac veriť vlastnému príbehu, aj hereckým schopnostiam a nehnať sa. Ten duševný striptíz smilného anjela je totiž zvláštne sexy (rozhodne viac ako ten v bare)...

CEZPOLNÝ KOREŠPONDENT:

Napísal som aj keď ma nepozvali...

Milý divadelný nadšenec. Možno vieš, ale pravdepodobne nie... Ja, sám Johann Matias Kovács som sa posledné štyri dni potuloval medzi vami. Bez povšimnutia. Nasával som. Atmosféru. Nové známosti i vedomosti. A najmä, vyčerpaný a demotivovaný z aktuálnej divadelnej sezóny, prišiel som sa nadchnúť. Ako spieva Jarko Nohavica: „když není máslo jíme Héru, tak se žije tady u nás na severu“. Spieva aj iné, ale toto sa hodí k poslednému festivalovému obedu. Ten tuniakový šalát bol ošmahnutý margarínom. To mi nikto nevyvráti. Našťastie sa mi porotcovia nebáli podať ruku - na nikoho z nich som totiž ešte nič nepísal. Dokonca sa na mňa aj Lasička pousmiala. A to popritom dávala organizačné pokyny pre tri skupiny naraz. Moja úcta.

Videli sme to najlepšie zo Slovenska, čo sa dospeláckych amatérskych divadelných súborov týka. Vyjadrovať sa k tomu, žiaľ, nie je v mojej kompetencii, ale verím, že porotcovia na krajiských prehliadkach uvažovali trpezlivo a mali dôvody. A ja im to nevyvraciam. Skôr naopak. Vyvraciam. To mi nevychádza...

Každopádne, som veľmi rád, že som mohol na pár dní navštíviť Liptovský Mikuláš, alebo ako sa v našich kruhoch zvykne nazývať - taký lepší Trenčín. Ja osobne som bol so všetkými predstavami maximálne spokojný. So všetkými, ktoré som videl.

Pekná partia títo Belopotáci....

*Ďakujem a vidím ťa tu o rok.
Tvoj Johann Matias Kovács.*

ODPOSLECHNUTO NA ROZBOĚE

inscenácie predošlého dňa

SLUBY

Hriňovské divadlo, Hriňová

Zlomky s Jožkom Krasulom:

„V druhej časti prvej časti, resp. ¾ polovice predstavenia som sa po tej skvelej prvej časti začal strácať a moja pozornosť upadať.“ – Jozef Krasula (*pravdepodobne nejde o doslovný prepis, pozn. redakcie*)

Šokujúce odhalenie potvrdzujúce predošlé šokujúce odhalenie!!!:

„Ako som pred chvíľou spomínal, že ma baví dámska obuv, tak i začiatok vášho predstavenia pre mňa začínal sľubne. Pochopiteľne tým myslím ten obraz odkrývania nôh spod paplóna.“ – Michal Baláž

MAŤ f(F)ILIPA SA OPLATÍ!

Herci z Hrnca, Hrnčiarovce nad Parnou

Štipka sebestrednosti:

„Rád by som teraz otvoril ďalší diskusný blok. Sú tu vlastne herci? Pcha, ja som šikovný, ja som šiel spať včera skoro.“ – Jozef Krasula

Niekedy stačí tak málo:

„Akceptujem, že váš kostýmový zámer bol zrušiť časovosť a geografické určenie a mohlo sa to odohrávať ako v Starovekom Ríme tak v saune v Tatranskej Lomnici.“ – Michal Baláž

„Ale pekné boli, nie?“

– režisérka Linda Peresléný Zemánková

OBSCUR

Divadlo APOSTROP, ZUŠ J. L. Bellu, Liptovský Mikuláš

Postmoderna podľa Moška

„Tá projekcia bola skôr deus ex machina než Blair Witch.“ – Matej Moško

Urazené ego?

„Mal som vizitku „skúpi“, čo teraz určite neznamená, že som skúpi na slovo.“ – Matej Moško

Roman má hrošiu kožu:

„Po čase ma to začalo rozmľandrovávať a už ma to ani nefackovalo.“ – Roman Gombarček

Pikantné priznanie porotcu:

„Nemohla tá záverečná dáma byť viac viditeľná?“ – Dušan Vicen

„Pôvodne som chcel, aby bola nahá.“ – režisér Ján Kuráž

Nebezpečná hra čiapočky s vlkom

Renáta Jurčová / Teáter Komika, Levice
réžia: Renáta Jurčová

RECENZIA

Za všetkým hľadaj vlka.

autor: Dušan Vicen – porotca

–

Predstavenie divadelného súboru Teáter Komika z Levíc má ambíciu vtiahnuť nás do víru vášne, s ktorou sa mladá žena vrhá do objavovania sveta pred ktorým ju varuje stará mama slovami – „správaj sa slušne“. Pokušenie je však príliš veľké, pocity, ktoré spoznáva príliš neznáme a príliš opojné, aby im mohla odoľtať. Nástraha v podobe mladého muža – vlka sa pred ňou zjaví, ako strážca labyrintu, ktorým ju náruživovo prevedie. Je to cesta plná pudovosti, prijímania a odmietania, ohrozovania aj záchrany, nesúhlasu aj pritakávaní, nežnosti aj agresie.

Scénická kompozícia, v ktorej sa ženin zápas odohráva je pôsobivá. Je v nej tanec, oduševnený a výrazovo bohatý. Jej súčasťou je aj hudba tvorená priamo na javisku. Nedominuje. Citlivo podfarbuje a vytvára atmosféru, je rovnocenným partnerom protagonistom na javisku. Svetlá a projekcia podporujú estetický zážitok, kostýmy sú zvolené tak, aby vynikli červené topánky, symbolizujúce zmeny v ženinom správaní, vo vnímaní seba, ale

aj sveta okolo, ktorý zrazu vidí inými očami. Očami uprenými na uchvatiteľa oblečeného vo vlčom rúchu.

A potom sú tu slová. Vety. Dokonca celé súvetia. Niekedy iba niečo naznačujúce, niekedy opisné a dovysvetľujúce. Logicky sa natíska otázka. Sú v takomto type predstavenia potrebné? Majú tam svoje miesto? Rozširuje sa nimi diapazón výrazových prostriedkov, alebo sa emocionálna, obrazová výpoveď zbytočne konkretizuje? Ako sa ukázalo na diskusii, neexistuje na to jediná správna odpoveď. Sú diváci, ktorí ich vítajú ako vodítko. Ako niečo, čo im dotvára obraz skladaný na javisku a pomáha im ho pochopiť. Ďalší zas vnímajú slová v takomto type predstavenia ako cudzí, zbytočný, vyrušujúci element. Neostáva preto iné, ako rešpektovať rozhodnutie tvorcov aj tento komunikačný prostriedok do svojej inscenácie zaradiť. Na kvalite jej to neuberá. Aj tí, ktorých hovorené pasáže vyrušujú, majú dostatok priestoru na precítenie výrazného estetického zážitku.

Treba teda skonštatovať, že divadelníci z Levíc predvedli vyspelú a invenčnú produkciu, ktorá výrazným spôsobom rozšírila žánrovú a kreatívnu pestrosť prehliadky.

REPORTÁŽ

OKOM BULVÁRNEHO REPORTÉRA:

Rozprávka pre dospelých

autor: Michal Jaskaň – redaktor

–

Cieľom Teátra Komika z Levíc bolo spracovať rozprávku o Červenej čiapočke z trochu iného, netradičného pohľadu a ponúknuť materiál na zamyslenie. Vzhľadom na zmätenosť a odpočuté rozhovory niektorých divákov (škoda len, že s nimi nepočkali do záverečného potlesku) bolo jasné, že sa im to podarilo.

Školské zadanie

Vrítalo mi hlavou, prečo sa režisérka Renáta Jurčová rozhodla práve pre túto dosť ťaživú tému. Keď mi to prezradila, takmer som sa neubránil smiechu. Na úplnom prapočiatku tvorby bol totiž seminár réžie na VŠMU a zadanie spracovať Červenú čiapočku pre deti a potom pre dospelých. Povedala si, že by bola škoda nevyužiť túto prácu. „Grant vyšiel, no... a tak sme tu,“ zavtipkovala si.

Podrobný výskum

„Keď dostanem zadanie, najskôr si prečítam všetky dostupné zdroje k danej téme,“ opisuje Jurčová svoj postup práce. Následne v nich hľadala spoločné znaky, ktoré by spolu mohli fungovať či dopĺňať sa. Použitá literatúra je naozaj rôznorodá a jej zoznam má dĺžku hodnú seminárnej práce, v programovej brožúre zaberá celé štyri riadky. „Ale Urschula Kovalyk (text „Červené topánky“, pozn. red.) bola pre mňa nosná.“

Poézia slova, pohybu a hudby

Výsledok tohto výskumu inscenátori nepredkladajú divákovi prvoplánovo. „Chcela som použiť nie len slovo, teda prozaický útvar, ktorý je veľmi konkrétny, ale vytvoriť niečo ako poéziu. Vybrala som preto iba pasáže, ktoré sú viacvýznamové a pracovala s abstraktným pohybom.“ To v kombinácii so živou hudbou a zvukovými efektami Lukáša Kubičinu naozaj vytvorilo pohybovú performance, v ktorej divák môže hľadať svoju vlastnú interpretáciu, názor, pocit.

ANKETA

BOŽE, ODPUSŤ.

Nebo alebo peklo?

- Peklo. Je tam väčšia zábava. – *Tímea*
- Nebo. Kvôli svetlu. – *Slávka*

NEBEZPEČNÁ HRA ČIAPOČKY S VLKOM

Tancuje sa vám lepšie v topánkach alebo bez topánok?

- Netancujem vôbec, ale keď už, tak asi bez topánok. – *Lubo*
- Rozhodne bez topánok. Z topánok s vysokým podpätkom ma bolia nohy. – *Slávka*
- Bez topánok, lebo cítim potom väčšiu energiu z tančiarne. – *Barbora*
- V topánkach. Lebo naboso ma to omína. Ale zase aj z opätokov ma omína. – *Brigita*

HORE I DOLU BEZ

Máte v divadle radšej činohru alebo choreografie a tanečky?

- Tanečky, choreografie, husličky – to by mi asi nič nehovorilo. – *Daniel*
- Jednoznačne tanečky. Lebo keď počujem tie husličky a vidím tie sukničky ako sa vrtia, tak ma hreje pri srdiečku, lebo vidím, že tie slovenské tradície nám pomáhajú k nájdeniu národnej identity. – *Johan*
- Závidím, keď vidím tancovať niekoho lepšie ako ja, takže mám radšej činohru. – *Petra*

ÚPLNÍ CUDZINCI

Pustili by ste niekoho do svojho telefónu?

Fúú. Podľa toho koho. Akože pustila by som, aj keď by som sa musela priznať so všetkým. Ale tak bárs, už keď pravda tak všetkým a všetko. – *Vanesa*

Ne-ex-ist! – *Marone*

Moju sestru, ona vie o všetkom. – *Roman*

Áno. Ale asi iba niekoho. – *Barbora*

ODPOSLECHNUTO NA ROZBOŘE

ÚPLNÍ CUDZINCI

SDS Napíšte si výpoveď, Považská Bystrica

S lútosťou musíme oznámiť, že odborná porota bola odporne koncentrovaná a nudná, a nič vtípné neodznelo.

BOŽE, ODPUSŤ

DS ČI-PR-CHA, Kremnica

Čas je relatívny pojem:

Teraz nedávno sa zmenil pápež, však?
– *Roman Gombarček*

Botanik - dramatik:

Chýbala mi tam taká... miazga postavy.
– *Roman Gombarček*

NEBEZPEČNÁ HRA ČIAPOČKY S VLKOM

Teáter Komika, Levice

Šok: Vicen sedel!

Keďže ma tu posadili, tak musím rozprávať.
– *Dušan Vicen*

Gombarček sci - fi fanda:

Dračia hlava tam niekde leží a chrlí.
– *Romanov podrobný technický opis dymostroja*

HORE I DOLU BEZ

Divadlo KLUD, Kladzany

Už vieme, za čo Vicen sedel:

Ticho, bo skalpujem dčvku. – *Dušan Vicen*

Štatistický úrad vol. 3:

No a potom záver. Záver číslo jedna, dva, tri. Štyri. A ešte päť. – *Matej Moško*

Hore i dolu bez...

Jozef Jenčo / Divadlo KLUD, Kladzany
réžia: Jozef Jenčo

RECENZIA

Sú predstavenia, ktoré na festivale byť musia

autor: Matej Moško – porotca

Sú festivaly, počas ktorých si porotca má čas dať si kávičku, či vybaviť aj nejaké iné povinnosti. Sú ale aj také, na ktorých od rána do večera kmitá z predstavenia na predstavenie. A potom je tu aj Belopotockého Mikuláš 2019 so svojimi štyrmi dňami a osemnástimi predstaveniami. Chvála všetkým organizátorom, že posledným festivalovým predstavením bola práve táto oslava oddychu a humoru.

Hore i dole bez je po Divadelnej komédii od Divadla G z Trebišova ďalším pohľadom do zákulisia divadelného súboru. Kým však Trebišovčania siahli po overenom texte, Kladzančania ako obvykle odohrali autorský text jedného zo svojich členov. Jozef Jenčo vie napísať kvalitnú slovnú a situačnú komédiu, počas ktorej sa každú chvíľu chytám za opasok a natriasam sa smiechom. Repliky, kto-

rých jazyk je autentický a plný nápaditej slovej komiky by ma bavilo už len čítať a smiať by som sa.

Ak ale dobre napísaný text ešte umocní herecká bravúra, nebudem sa smiať, budem sa rehoť. Preto je mrzuté, že som sa iba smial. Kladzanskí herci miestami tápali v textoch. Niekde hlboko v myslí hľadali slová, ktoré by vlastne mali v tej ktorej situácii povedať. Hoci aj to prinášalo úplne iný typ komiky, zábavnejšie by predsa len bolo, ak by všetci herci hrali rovnakým civilným spôsobom – ide predsa o pohľad do zákulisia, do ozajstného života hercov.

Na rozbere predstavenia ma poopravil Dušan Vicen, keď podotkol, že herci, ktorí hrajú v inscenácii hercov, hrajú vlastne sami seba, no starostka, prevádzkar a novinárka hrajú niekoho iného – dramatické osoby. S týmto rozdielom by sa mohlo v inscenácii pracovať (aj keď vôbec nemuselo), napríklad rámcovaním príbehu divadlom na divadle. Napriek tomu si stále myslím, že v zvolenom rámci by svižnejšie spomínanie na repliky precvi-

čovaniu mojej bránice ešte viac pomohlo. Ak ste si mysleli, že toto bol záver môjho zamyslenia sa, mali ste pravdu, chcel som však ešte na koniec pridať ďalší koniec, tak ako to cca 4x urobili aj Kladzančania. Toto je úplný koniec. Klamem, až toto je koniec. A ešte som zabudol... Folklór! Koniec (možno).

ROZHOVOR

MEDZI ŠTYRMI OČAMI:

Veľká hanba – obec pozvala umelcov, ale nikto na nich neprišiel

(teda až dokým neprišli)

autor: Jakub Molnár – redaktor

Do našej obce zvanej XY (v preklade Fekišovce, Vranov nad Topľou, Topoľovka...) zavítalo okrem súkromného výrobcu bambusových ponožiek aj Kladzianske divadlo KLUD celoslovenských kvalít odohrať svoj najnovší prírastok v repertoári – Hore i dolu bez... Obecné zastupiteľstvo i organizátorský štáb festivalu ho privítalo s tradičnou pohostinnosťou a dobrou vôľou. Aj toalety odomklo a elektriku pozapínalo. Len ja sa už pár minút pred začiatkom jemne strachujem, že okrem mňa bude v hľadisku sedieť už len pleseň na strope. Ale pozor... tak prví diváci predsa len prišli. A ďalší. Darmo, Belopotocký nás utvrdzuje v presvedčení, že nielen chlebom je ľud živý, ale i umením. Súbor má pre tentokrát šťastie. Preto si flexibilne odchyťavam režiséra a autora Jozefa Jenča, aby mi poskytol exkluzívny rozhovor pre náš plátok.

Bolo dnešné predstavenie výnimočné?

V podstate hej, zišli sme sa a zahráli až do konca. Niektoré veci sme síce zabudli, ale to je v rámci predstavenia v poriadku. Hralo sa veľmi dobre, diváci sa smiali oveľa viac ako sme čakali, oveľa viac ako v Kladzanoch. Takmer sitcomové publikum, ktoré sa rehotalo skoro po každom slove či replike, na čo herci neboli pripravení a zvyknutí. Možno to je tým, že ide o divadelnú tému a dnes tu sedelo veľa divadelníkov, ktorí asi prežívajú obdobné situácie.

Faux pas s otočeným plagátmi je vašim nápadom alebo osobnou skúsenosťou?

Táto inscenácia vznikla pri 20. výročí vzniku súboru. Iní možnože robia pre túto príležitosť akýsi výber z ich archívu, ale my sme žiaden výcuc robiť nechceli. Skôr sme sa zamerali na dnešnú realitu, aký je stav divadla a túžba ľudí naň chodiť a zžiť sa s ním. Všetky situácie, ktoré sú v predstavení, sa nám za tie roky skutočne stali – zabudli sme, neprišiel herec, meškal spoj, hrali sme v prelietke, otočili nám plagáty, diktoval nám špecifický prevádzkar, starostka obvolávala divákov... Dalo by sa povedať, že tie repliky a momenty sú takmer našou vykrádačkou.

Máte predstavu, ako vyzerá oné predstavenie Zastávka: čakanie na autobus, ktoré sa márne pokúšate v inscenácii odohrať?

Išlo skôr o princíp čakania, než nejakú drobnokresbu. O motív, ako starostka rozpráva svoje monológy a postupne sa stáva akoby súčasťou hry.

Bude najbližšie predstavenie plné tanečkov a toho folklóru, čo vám poradil prevádzkar?

Poukázať na to je hlavná myšlienka celého nášho úsilia. Stredné Slovensko je možno vďaka Belopotockého Mikulášu špecifické a aj v dedinách bývajú ochotnícke súbory. U nás na Východe a myslím, že aj všeobecne, nie sú skoro žiadne. V poriadku, máme Trebišov a pár ďalších miest, ktoré však hrajú klasiku. Pre dedičanov je to ale úplné cudzie. Keď niečo k nim náhodou príde, tak sa na to... Maximálne prídu na folklórny súbor alebo hudobnú skupinu, či gulášovicu. Ide o obraz kultúry na Slovensku a my divadelníci sa môžeme baviť medzi sebou, že čo a ako a čo, ale bude to zbytočná snaha, keď diváci neprídu.

Dzekeru šumne za rozhovor.

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

celoštátnej postupovej súťaže a prehliadky neprofesionálneho divadla dospelých

BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2019 / Termín: **6. – 9. júna 2019** / Miesto konania: **Liptovský Mikuláš**

Vyhlasovateľ, odborný garant a finančný partner: **Národné osvetové centrum, Bratislava**

Organizátor: **Liptovské kultúrne stredisko v Liptovskom Mikuláši**

Počet súťažiacich kolektívov: 18 / Počet účinkujúcich: 185 / Počet divákov: 2470

Výsledky súťaže Tradičné prúdy divadla:

Odborná porota:

Mgr. Jozef Krasula, ArtD.; Mgr. art. Gabriela Paschová;
Mgr. art. Michal Baláž, ArtD.

Hlavná cena

zlaté pásmo / priamy postup:

ZNIEVSKÉ RADO(SŤ)DAJNÉ DIVADLO – ANTIGONA V NEW YORKU

Zlaté pásmo / návrh na postup

DS JÁNA VOJTAŠŠÁKA – BETA, KDE SI?

Strieborné pásmo:

HRIŇOVSKÉ DIVADLO – SLUBY
DSD NAPÍŠTE SI VÝPOVEĎ – ÚPLNÍ CUDZINCI
DIVADLO G – DIVADELNÁ KOMÉDIA
HERCI Z HRNCA – MAŤ F(F)ILIPA SA OPLATÍ!

Bronzové pásmo:

DIVADLO LAHOSTAJŇA – PARTIA BRÚSIČA KARHANA
DIVADLO MILÉNIUM – DRACULA RELOADED

INDIVIDUÁLNE OCENENIA:

KATARÍNE KRŇÁČOVEJ za ženský herecký výkon
v inscenácii SLUBY

PETROVI KOLMAČKOVI za mužský herecký výkon
v inscenácii ANTIGONA V NEW YORKU

Výsledky súťaže v kategórii Súčasný prúdy divadla:

Odborná porota:

Mgr. art. Dušan Vicen; Mgr. art. Matej Moško, PhD.;
Mgr. Roman Gombarček

Hlavná cena

zlaté pásmo / priamy postup:

DS DISK – OBOLUS

Zlaté pásmo / návrh na postup

DS HOMO FUGE – PODZEMNÉ BLUES
TEÁTER KOMIKA – NEBEZPEČNÁ HRA ČIAPOČKY S VLKOM
ART POINT TEATRO – JEDNA NA DRUHÚ

Strieborné pásmo:

DS VAMO – MOJE MENO MÁM NAPÍSANÉ NA DVERÁCH
MEDZIBRODSKÉ KOČOVNÉ DIVADLO – JEPPE Z VRŠKU
DIVADLO KLUD – HORE I DOLU BEZ...
DIVADLO APOSTROP – OBSCUR

Bronzové pásmo:

DS ČI-PR-CHA – BOŽE, ODPUSŤ
DIVADLO ATRAPA – DVE HODINY NAVYŠE

INDIVIDUÁLNE OCENENIA:

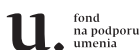
ANDREJOVI OPÁLENÉMU za autorský vklad
do inscenácie MOJE MENO MÁM NAPÍSANÉ NA DVERÁCH

ANDREJOVI KABÁČOVI za mužský herecký výkon
v inscenácii JEPPE Z VRŠKU

Festivalový denník BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2019, 4. číslo

Vydáva a tlačí: Liptovské kultúrne stredisko, Liptovský Mikuláš · Šéfredaktorka: Zuzana Galková · Redaktori: Michal Jasaň, Jakub Molnár, Rebeka Mikušová
Grafická úprava: Invidual s.r.o., Foto: Michal Lašut · Rok vydania: 2019, Náklad: 150 kusov, nepredajné. Neprešlo jazykovou korektúrou.

HLAVNÍ
PARTNERI

HLAVNÝ PARTNER,
VYHLASOVATEĽ
A ODBORNÝ GARANT

HLAVNÝ
ORGANIZÁTOR

SPOLUUSPORIADATELIA

